

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

378:633

Szerző:

Cím: „Magyar kert” a Gellérthegyen

Hely

Idő

„1922”

Forrás:

Pesti Hírlap

Személy

Bp.

1922. 4. 23

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Olda)

„Magyar kert” a Gellérthegyen

Meghátér az idén a virágok. — Hargittat fenyves — Budán. — Másfélkilós friss uborka áprilisban. — Kertészeti Akadémia lesz Budapesten.

Amint a Ménesi-ut sarkán befordulok, egyszerre elhal a lármám, negyven-ötven lépésnyire máig csak halkán tüktet ide Pest. Villámöcsengést, poros, szeles utcát, szürke palotákat elfelejtetően térül elém a természet. A fehér villaszerű házak üdén sütke reznek az első igazi napsütésben — a vasrácson kaipu előtt autó áll magában. Feljebb hágok a meredek uton, jobbról csodakert, össze-vissza, kuszán hegyen-völgyön egymásbeboruló rügyező bokrok tövében régi Diana szobor áll, aztán a hétsipos Pán. Faunok, dzsinek országa ez, mintha az ember Wilde „Selfish giant”-jének bűvös kertjében járna. Egészen főnről lázas, vajudó fföldszagban bontakozik ki Kelenföld hátul homályos ködszerű párában a szomorú emléktű budaörsi hegyek.

Csend.

Mélységes, váró, ami valami nagynak, hatalmasnak fogadására készül.

Két kis pöttön polgár is kimerészkedett a napra, apró piros labdájukat kedves ügyetlenül gurították egymás felé. Aztán parasztszékér dübörög el előttem a fehér homokos uton, haragosan nézek utána, a völgynek tart, elvész. A Kertészeti Tanintézet kapujához érek.

A küszöbön megállok: megfog ez a nagyszerű koratavaszi kép. Lépcsőzetesen fölfelémenő zöld síkok, símára egyengetett mezők, amiknek legtetején két óriási vázából, mint két ampolnából, omlik le a zöld borostyán. Az épület elé jutok. Senki nincs még itt, egy villanó szemü gyík lassan kuszvasiklik át a homokon, az árvácskák bársonyos kéksárga-lila színén kacéran libeg az első, sápadtszíntű lepke. Két ur közeledik felém: Rerrich Béla, az intézet igazgatója és Petrányi Ferenc tanár. Bemutatkozunk.

— Bizony, megkértünk az idén, — mondja az igazgató — tavaly ilyenkor, már sok virágunk tul volt a hervadáson is és összes rofaceáink virág-

ban álltak. Ez a szerencsétlen idő hátráltatott meg bennünket, de azért még nincs semmi baj. Az ilyen-lyel könnyen kiheverjük, a növények pótolják majd a mulasztást. Fő, hogy ezután ne jöjjön valami kellemetlen időjárás!

Fenyvesek és rózsáskertek.

A fenyvesen kezdjük. A büszke, hatalmas tizenkéméteres ezüstfenyőktől, amelyekből két szép példány ékeskedik itt, egészen a kis törpke csorbai Prims montanaiig többszáz fajta örökzöldlevelű fa sorakozik egymás mellé. A fenyők általában jól bírják a telet, csak egyet-kettőt kopasztott meg a

Dunáról fellátogató jeges szél, amiből az elmúlt télen ugyancsak kijutott az intézetnek. Hatalmas, terpeszkedő hargitabelli fekete fenyő alatt árva lugas áll — nyáron gyönyörű lehet — különösen déltájban.

Aztán a rosariumot, a rózsafagyűjteményt látogatjuk meg. A háboru alatt meglehetősen elszegényedett az intézet kincsenek ez a része — most újra gondoskodnak a benépesítésről — Németországból hozatnak 257 új fajtát. A nyáron már itt virít valamennyi.

Van külön kis meteorológiai állomása is az intézetnek csapadék és szélmérővel, hogy a növények ezekkel a műszerekkel való bánásmódot is megtanulják.

Magyar kertészek.

— Most különben akadémiát jelleggel akarják felruházni az intézetet — mondja az igazgató — eddig hat középosztályt kívánunk meg a jelöltéktől — újabb terv szerint azonban érettségi bizonyítványra lesz szükség. Összesen százkilenc rendszeres és negyven rendkívüli hallgatónk van, az előbbieket egyrésze az internátusban lakik. A hallgatóságban igen szép arányszámmal vannak képviselve a nők. Némelyik közzintézmény lekötözés módon gondolt ránk; így például a Futurától husz ösztöndíjat kapnak növendékeink.

Séta közben elértünk a „magyar kerthez”, a magyar kert Redlich igazgató létesítette tavaly azzal a céllal, hogy ezen a kis darabon gyűjtse a magyar mezőnek minden vadonélő virágát. Volt itt lilium, mályva, napraforgó, harangvirág, kakukfű, fodormenta... Ez a kert volt az intézet kedvence. Most még persze ez is szomorúan vár.

— Majd júniusban — mondja a professzor — akkor tessék kijönni — az az igazi!

Az intézetnek saját gyümölcsfűző osztálya van, ahol nagyszerűbbnél nagyszerűbb izeket és kompotókat állítanak elő. Sőt igen kiváló barackpálinkákat is. Künn a táblák között példás rend: karók, csemetefák nyilegyenes sorokban állnak. A kerítésen túl van az intézet külön telke — újabban husz holddal gyarapodott. A melegházakba látogatunk be. A fülledt, nedves meleg levegőben gyönyörű paradicsomok, másfélkilós uborkák gömbölyödnek — ha valamelyik gazdaaszony meglátná, talán még az elsőszülöttség jogát is odaadná értük. Hogyne — friss uborka — április közepén! Saláta is van — gyönyörű, remegőlevelű, aztán lejjebb a melegházak poétikusabb része — színes, finom, karcsunhajló hortensiasereg.

Még a koszorukészítőműhelybe nézünk be, aztán a növénytani szertárba és a laboratóriumba. Negyven hallgató egyszerre dolgozhatik a szép, tágas, új teremben — mindegyiknek külön asztalkája, tála, vízvezeteki csapja van. Itt végzik a különböző talajelemzéseket.

Lassankint ránkesteledik. Elkészönök. A rács mögül sötéten rajzolódik ki Bereczki Máténak, a híres magyar gyümölcsésznek szobra. Messze lenn, a Ferenc József hid pillérei elmosódottan ivelődnek be az esti párába. Amerre elhaladok, szorosan egymáshoz simuló pár túl mellettem a padon — lent, a Lágymányos felől messzehallóan éneklő valaki:

Senki sincsen ébren —
Földön csak a szerelem
És a hold az égen —

Itt a tavasz.